

Un compromís inesperat

L'1 d'abril del 2012, el dia que Ximo Puig va accedir a la secretaria general del PSPV-PSOE en el congrés celebrat a Alacant, un veterà del partit va definir-ho de manera clara: "Per fi un catalanista al cadavant del PSPV! Mai no n'havíem tingut cap!".

En realitat, però, Ximo Puig no és un catalanista en el sentit clàssic. És un catalanista en el sentit pràctic, o dit d'una altra manera, un valencianista progressista que mai no gosarà qüestionar la unitat de la llengua ni els lligams històrics entre valencians i catalans. Una persona que, més enllà d'això, opina que les preocupacions compartides amb Catalunya –en matèria d'infraestructures, finançament o turisme, per posar tres exemples– obliguen a girar full i encetar una nova etapa: la de les relacions desacomplexades amb el veí del nord, que és el primer client del País Valencià i el seu principal proveïdor. En l'era de la globalització i la competitivitat extrema, qualsevol estratègia que no passe per la col·laboració estreta amb un soci comercial d'aquesta magnitud està condemnada al suïcidi.

Els orígens geogràfics de Puig –oriünd de Morella, la capital dels Ports, situada a la cruïlla del País Valencià, la Franja de Ponent i Catalunya, un indret on els llaços afectius s'estreten molt– juguen tan a favor d'aquest reposicionament històric com els anhels d'una classe empresarial que durant massa temps va dedicar-se a fer seguidisme –aïllacionista– de les polítiques del PPCV i ja fa alguns anys que n'ha entès les conseqüències.

L'entrada de José Vicente González a la patronal autonòmica, Cierval, sumada al canvi de color polític que va produir-se el 2015 a la Generalitat Valenciana, han permès un acte com el del 19 de setembre, precedit per la visita

VÍCTOR
MACEDA
@VictorMaceda

que Puig havia fet quatre mesos abans a Barcelona i que tindrà continuïtat amb la celebració de trobades semestrals entre representants dels dos governs i la creació d'una comissió tècnica que avaluarà puntualment l'estat de les obres del corredor mediterrani.

Després de dues dècades de poder omnímode del PPCV, la societat valenciana es troba en fase de regeneració. Ningú no té la certesa que la pell estrenada el 2015 dure molt de temps, perquè podria passar que l'any 2019 el país fera una altra muda i deixara estesa a terra la que ara llueix, però el cas és que la serp es belluga.

Des que és president, Puig no ha esquivat temes tan sensibles com aquest, en què la dreta sempre ha actuat coordinadament: la classe política, el poder econòmic i el diari *Las Provincias* actaven mancomunadament i l'esquerra es mostrava poregosa a l'hora d'establir una relació bilateral amb Catalunya.

El reposicionament a què assistim ara tampoc no ha estat flor d'un dia, sinó que ha requerit un temps de cocció. En el seu primer any com a president, Ximo Puig va aplanar el camí amb la celebració de trobades al més alt nivell amb les presidentes de les Illes i Andalusia i amb els presidents de l'Aragó i Múrcia.

La cimera doble amb Puigdemont, això sí, representa un salt qualitatiu, per

les connotacions històriques i perquè es produeix en un moment en què el procés sobiranista, després de la Diada, ha tornat a agafar embranzida i acara la fase clau de la "desconnexió".

En aquest sentit, l'aposta de Puig és tan valenta com decidida: la setmana passada, el president valencià va remarcar, en dues ocasions, que l'aliança estratègica amb Catalunya perviurà independentment de com evolucione la política catalana, una afirmació que, en un context com l'actual, significa comprometre's molt.

El compromís de Puig amb Catalunya el separa cada cop més del lermisme que encarnava –Joan Llerma va animar-lo a pactar amb Ciutadans ara fa un any i mai no ha vist amb bons ulls el Govern amb els nacionalistes– i el situa en una posició més pròxima als postulats tradicionals del Bloc Nacionalista Valencià en aquesta matèria. Mentre ell se significa obertament en favor de la relació de tu a tu amb Catalunya, Mónica Oltra va preferir no fer acte de presència al Palau, el dia 19.

Ella observa amb recança el debat sobiranista català. No li agrada que la política de Catalunya estiga focalitzada en el "monotema", com acostuma a anomenar-lo. Un distanciament tàctic amb què prova de conservar la seua projecció estatal però que genera desassossec entre alguns companys de grup parlamentari. És cert que el seu homòleg català, Oriol Junqueras, no va desplaçar-se a València i que això no l'obligava institucionalment a ser-hi, però la cita tenia un caràcter extraordinari, i si ella hi hagués acudit, encara n'hauria tingut més.

Hi ha un desencís evident –i creixent– al si del Bloc, el soci d'Iniciativa a Compromís, amb l'actiu d'Oltra envers Catalunya. Pensen que aquestes posicions contravenen el corpus ideològic de la coalició, alhora que reconei-

